

крвопролитно сражение. Борисъ съ незначителни сили, слѣдъ упорита защита билъ заставенъ да отстъпи лагера си на неприятеля и подирѣ да свърже миръ съ нѣмцитѣ. Тѣй че съюзътъ съ моравскитѣ словѣни не траялъ дълго; защото по-сетнѣ, когато синътъ на Людвика, Карломанъ, съ помощта на Ростислава бѣше се повдигналъ срѣщу баща си, българитѣ помагали вече на Людовика, който подирѣ умиряването на Карломана, заключилъ съ Бориса съюзенъ договоръ противъ Ростислава въ Тулна на Дунава (863 г.). Този съюзъ се продължилъ до края на IX вѣкъ. Тогава види се, било изпратено въ България онова нѣмско посолство, за да моли Бориса да не се продава на моравцитѣ съль, която се експлоатирала въ българскитѣ владѣния при Окна-Римникъ не далечъ отъ Карпатитѣ.

Между тѣй сѣвероисточнитѣ граници на ханството ни, които се протакали до Днѣпъръ, а може би и до Днѣстъръ, почватъ да се застрашаватъ отъ токо що появилитѣ се маджарски орди. Обаче къмъ западъ и юго-западъ българитѣ имали важенъ успѣхъ; тѣ съ подчиняването на словѣнскитѣ племена, защитили прѣдѣлитѣ си. Българската граница тогава вървѣла отъ Бѣлградъ до Раса задъ р. Ибаръ. (Сърбското племе живѣло въ сегашната Черна-гора и Босня). Словѣнското население въ по-голѣмата частъ отъ сегашното сръбско кралство се намирало подъ властта на българитѣ. По на югъ по-граничната линия вървѣла задъ Охридъ при Баба-гора която дѣлила драчскитѣ византийски владѣния отъ българскитѣ. Бързациѣ, бабунитѣ драговичитѣ, сагудатитѣ, струмцитѣ и частъ отъ смоленцитѣ влизали въ състава на Борисовата държава. На югъ прѣдѣлитѣ достигали три километра надатечъ отъ солунскитѣ врата, както тѣй се установява отъ Нарийския камененъ надписъ. Значи, усиливанието на словѣнския елементъ въ ханството ни при Бориса, стигнало твърдѣ голѣми размѣри и отъ тогазъ тѣй население трѣбва да е започнало да влияе на държавната наредба, и то тъкмо когато българското болярство и войска въ значително количество се бѣ отдалечило съ военноадминистративна цѣль отъ жилищата си въ сѣверо-источна България. Словѣнитѣ придобиватъ напово значение въ историята на Балканския полуостровъ, като приематъ името на завоевателитѣ, а на голѣма частъ отъ тѣхъ разкривагъ обаятията си, за да ги слѣятъ въ една народна маса.

Въ заключение нека кажемъ, че историята на заселванието